

Další fakt, který ho mátl a znervózňoval zároveň. „Jak je to možný, viděla jsem svoje vlastní záda, a teď jsem tady.“ Chytla ho decentně za límec bundy. „Je možný, že jsem tady i tam? Šla jsem nějakou ulicí, všude byli lidi a bylo tam teplo...“ Snažila se rozpomenout na cokoli, co by tomu blbounovi pomohlo řešit nastalou nezáviděníhodnou situaci.

Na chvíli měl pocit, že se mu přiblížila, ale přitom se neohnula, ani o kousek... „Stalo se to někdy, aby byl někdo tam, ale i tady?“ Zvýšila hlas a sportovně s ním zatřepala, aby ho přinutila k nějaké reakci, ale jediné, co se stalo, bylo to, že mu spadly lennonky do sněhu a čepice se mu opět svezla na temeno hlavy, čímž odhalila prořídle náměstíčko nad čelem. *Tohle nemá smysl.*

„Jdeme,“ zavelela, trochu ho porovnála a vydala se k autu, po cestě popadla další stojánek s kamerou a začala zařízení rozmontovávat. Zvíře se motalo v její blízkosti a poměřovalo si úředníka pohledem, který jasně naznačoval, že jestli jde o pomstu, rádo by se toho ujalo.

Muž z té potvory konečně pohlédl na Auroel. Nasál vzduch do plic tak, jako by to bylo naposledy. „Párkrát se to už stalo...“, slyšela pár kroků za sebou nejisté drmolání. „Musíme to nahlásit, toto se musí řešit,“ dodal byrokratickým tónem, který ji vytočil ještě víc. *Nepovídej, debile.*

„To by mohl být malér, nemůžete být tady i tam.“ Zastavila se v půlce kroku, *ale to by znamenalo...* „Ale to by znamenalo, že musím v jednom... že musím jednou umřít.“ Pokrčil nedbale rameny. „No tak to je jasný,“ dodal otráveně, že vůbec musí takové základy vysvětlovat. Pohled, se kterým se ale potkal, mluvil za vše. *Jsi mrtvý muž.* „Ale můžeš si vybrat, která to bude.“ Snažil se prodat pochybně vzhlížející světlou stránku celého problému. „Jste jedna ku jedné, takže je to jedno.“

O sedm měsíců a dva týdny později

Dvě napnuté ruce rozrazily nevzhledně visící cáry hrubé látky. Té neurčité béžovopískové barvy už měla plné zuby. Byla všude. Viděla ji, i když zavřela oči. Ovšem náhlá reinkarnace problému, který považovala za vyřešený, ji donutil estetické nedostatky stanové osady přehlédnout.

Přikrčila se a k jejímu překvapení bez újmy proběhla nově vytvořeným otvorem. Na poslední chvíli přeskočila improvizovaný herní stůl, který stál uprostřed stanu. Špičkou boty ale shodila několik figurek na zem. Ohlédla se za sebe, rukama vyvažovala rovnováhu. Ztratila se.

Kroky za ní neustávaly, naopak slyšela šustící písek pod podrážkami svého pronásledovatele čím dál zřetelněji... měla pocit, že na ni musí každou chvíli dosáhnout. Chytnout ji za kapuci, stáhnout ji dolů. *A udělat co? Kdyby alespoň věděla, čeho se má bát.*

Když vyběhla z řady propojených plátěných stanů, která se táhla kolem řeky, zabočila prudce doprava k náměstí Předků. Jak se jmenovalo, ve skutečnosti netušila, ale sochy ztrhané čtveřice s odhodlaným výrazem ji vedly k závěru, že se jedná o zakladatele města, kteří doslova staví jeho základy vlastníma rukama. Neznala místní abecedu, nerozuměla nápísům, proto si dávala důležitým záchytným bodům vlastní jména a značky. Její první úlovek, když se zorientovala, byl červený pečtní vosk. Ideální značkovač ulic.

Netrvalo ani minutu, než na velké čtvercovité prostranství dorazila. V tuto hodinu bylo naplněné k prasknutí, ale vysoké sloupy v jeho rozích jí pomáhaly se v tom zmatku orientovat. Potřebovala sloup, na němž seděl sup... *k rybě vždy přes supu.*

Lidé se vraceli z práce, šli do ní, nebo jen tak postávali u barů a popíjeli, z jí neznámého důvodu, všude oblíbené rybízové víno. *Možná kdybys ochutnala něco lepšího než ten nejlevnější patok, pochopila bys.* Teď ale neměla čas přemýšlet nad tím, jaké musí být žít tady, když člověk má peníze. Nebo identitu.